

зміною структури та складу активів балансу; перетворення в грошову форму наявних матеріальних та фінансових активів підприємства.

Для забезпечення фінансової стійкості суб'єктів господарювання важливе значення має розподіл прибутку на дві частини. Перша — коли у формі податків та інших обов'язкових платежів він перераховується в Державний і місцевий бюджети. Друга — коли прибуток залишається в розпорядженні підприємства. Прибуток на власні потреби розподіляється на капітальні вкладення по технічному переозброєнню й розширенню виробництва, примноженню власних обігових коштів, на матеріальне заохочення працівників, на соціально-культурні заходи й будівництво житла, об'єктів соціально-культурного й комунально-побутового призначення.

Таким чином, подальші дослідження проблеми покращення фінансового стану підприємств машинобудівної галузі мають зосереджуватись на впровадженні ефективної антикризової політики як комплексу практичних заходів, спрямованих на реалізацію виявлених внутрішніх резервів підвищення прибутковості підприємств.

Література

1. Приходько Н.І. Поняття фінансового стану підприємства: деякі аспекти його визначення// [Електронний ресурс]. - Режим доступу: vpr.com.ua/files/seksia_4.pdf
2. Філімоненков О.С. Фінанси підприємств: Навч. посіб. - 2-ге вид., переробл. і допов. - К.: МАУП, 2004. - 328 с.
3. Мних Є.В. Економічний аналіз діяльності підприємства. підручник. – К.: центр навчальної літератури, 2008. - 514с.
4. Поддєрьогін А.М., Білик М.Д., Буряк Л.Д. та ін. Фінанси підприємств: Підручник - 6-те вид., перероб. та допов. - К.: КНЕУ, 2006. – 552 с.
5. Півень А.І. Фактори кризового стану підприємств машинобудівної галузі// [Електронний ресурс].- Режим доступу: www.nbu.gov.ua
6. Бланк І.О. Основи фінансового менеджменту.-К.:Ніка-Центр,2007.-487с.
7. Філіна Г.І. Фінансова діяльність суб'єктів господарювання.Навч.посіб.-К.:ЦУЛ,2009- 320 с.
8. Рудницька О.М. Шляхи покращення фінансового стану українських підприємств// [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://ev.nuos.edu.ua>
9. Сафонов А.А. Методи оцінки фінансового состояния підприємств / Вестник ДВО РАН,2006, №2.
10. Обсяги реалізованої промислової продукції// веб-сторінка Державного комітету статистики [Електронний ресурс].- Режим доступу:<http://www.ukrstat.gov.ua>
11. Статистичний щорічник України з 2008 рік/Державний комітет статистики України; за ред. Осауленка О.Г.-К.: ДП «Інформаційно-аналітичне агентство».- 2009.- 568 с.

Рисованя М.В., Лизунова О.М.

ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ АНТИІНФЛЯЦІЙНОЮ ПОЛІТИКОЮ

Важливим індикатором здоров'я економіки є інфляція. Інфляція виникає не стихійно. Боротьба з некерованою інфляцією є однією з головних проблем державного регулювання, бо на її врахуванні ґрунтується вся соціально-економічна, фінансова і банківська політика. З метою стримання інфляції та зменшення її негативних наслідків уряд здійснює антиінфляційну політику. Дослідження проблем проведення антиінфляційної політики на сучасному етапі є дуже актуальним.

Основними заходами антиінфляційної політики є зниження дефіциту державного бюджету, зміна його структури через припинення фінансування збиткових підприємств, зменшення непродуктивних витрат, зміна соціальної політики, фінансування бюджетного дефіциту шляхом емісії державних цінних паперів, контроль за зростанням заробітної плати, дотримання жорсткої кредитної політики [1]. Тому виникає питання пріоритетності антиінфляційної політики в сукупності заходів по стабілізації економіки з погляду основних цілей її функціонування.

Перш, ніж проводити антиінфляційну політику, направлену на обмеження сукупного попиту, потрібно чітко встановити, чи є основною причиною зростання цін в Україні зрушення кривої споживчих витрат. Представляється достатньо очевидним, що в Україні домінує інфляція витрат, обумовлена високим ступенем зношеності основних засобів і високою енергоємністю економіки. У таких умовах зростання світових цін на енергоносії буде стійким і могутнім інфляційним чинником, проти якого безсилі монетарні методи боротьби і жорсткий тиск на сукупний попит. Більш того, зниження сукупного попиту в таких умовах неминуче приводить до зростання витрат виробників і зниження інвестиційної активності.[2]

Також потрібно адекватно оцінити «внесок» державного регулювання в інфляційні процеси. Різке збільшення обсягів грошової маси на фоні зниження обсягів виробництва в результаті масштабного рефінансування комерційних банків в 2008 р. є проявом безсистемного підходу до економічного регулювання, коли ліквідація банківської кризи обходиться ціною неймовірного інфляційного навантаження на всю національну економіку. Але це одноразовий інфляційний імпульс, хоча його наслідки мають довгостроковий характер. Ще однією причиною інфляції в Україні є стабільно зростаючий дефіцит бюджету, який сам по собі є слідством цілого ряду причин, серед яких, разом із зростанням масштабів нелегальної економіки і скороченням надходжень імпортного мита, далеко не останнє місце займає стиснення ринку праці в результаті трудової міграції, що неминуче приводить до зниження обсягів надходження прямих податків до державного бюджету.[2]

Після тривалих консультацій між Урядом та НБУ, конструктивного діалогу з науковцями та фахівцями незалежних аналітичних центрів, було прийнято План антиінфляційних заходів, який отримав позитивну оцінку міжнародних експертів. Він поєднує короткострокові та довгострокові заходи, що стримують надлишкове зростання попиту, і дії, що стимулюють розширення виробництва.

В минулому році Урядом запроваджено ряд антиінфляційних заходів, проведено комплекс стабілізаційних дій на продовольчому ринку, що у короткостроковому періоді дозволило призупинити нарощування темпів інфляційних процесів на споживчому ринку. Мається на увазі здійснення інтервенційних поставок борошна, м'яса та цукру в регіони із запасів державного матеріального та продовольчого резервів. Також підписано декілька Меморандумів з виробниками продовольчих товарів та суб'єктами торгової мережі, що сприяло недопущенню необґрунтованого завищення оптових та роздрібних цін на соціально значущі товари продовольчої групи вітчизняного виробництва. Зокрема, вжито заходів щодо посилення контролю за дотриманням суб'єктами господарювання принципів добросовісної конкуренції та недопущення антиконкурентних узгоджених дій суб'єктів господарювання та зловживань монопольним становищем, зокрема на ринках соціально-важливих товарів та послуг, тощо. Результатом вищезазначених дій стало уповільнення темпів зростання цін на продукти харчування.

Разом з тим Урядом ведеться робота щодо реалізації заходів, що дозволить у середньо- та довгостроковому періоді знизити інфляційний тиск на споживчому ринку та забезпечити гальмування інфляційних процесів. Це, зокрема, дії, спрямовані на зменшення споживання енергоносіїв та їх більш ефективне використання, розвиток фондового та фінансового ринків тощо.

Національним банком також було прийнято ряд рішень, спрямованих на зменшення монетарної складової інфляції, ліквідацію диспропорцій у монетарній сфері та запобігання їх подальшому розростанню. І рішення про перегляд і встановлення офіційного обмінного курсу гривні відносно долара США також є одним з кроків на шляху стримування розгортання інфляційних процесів. [3]

З метою уповільнення інфляції, «зниження температури» хворої української економіки доцільно:

1. Перейти до активної грошово-кредитної політики, що передбачає активізацію участі Національного банку на міжбанківському кредитному ринку, істотне розширення обсягів рефінансування, насамперед під кредитування інвестиційних проектів.

2. Забезпечити максимальне наближення до прогнозних орієнтирів обмінного курсу, визначених Основними засадами грошово-кредитної політики, більш активно застосовувати інтервенції для нейтралізації його спекулятивних коливань.

3. Нормативно обмежити споживче кредитування, впровадити диференційовані ставки резервування залежно від структури кредитного портфеля, забезпечити інформування позичальника про реальну ціну кредиту.

4. Впровадити з метою стимулювання заощаджень нові депозитні інструменти із процентними ставками, прив'язаними до фактичного індексу інфляції.

5. Посилити контроль за рівнем «проблемних» кредитів, дотриманням банками показників фінансової стійкості.

6. Мінімізувати розмір бюджетного дефіциту; привести соціальні видатки у відповідність із реальними фінансовими можливостями держави і здоровим глуздом; забезпечити спрямування доходів від приватизації винятково на стимулювання реалізації інвестиційних програм, насамперед у галузях інфраструктури;

— скоротити бюджетні витрати, які мають непродуктивний характер, або принаймні обмежити зростання таких витрат (до них в умовах високої інфляції можна віднести, поза жодним сумнівом, видатки на оборону);

— спрямувати додаткові бюджетні ресурси на державну підтримку тих сфер діяльності і галузей, які безпосередньо наповнюють споживчий ринок, насамперед сільськогосподарських товаровиробників. [4]

Висновки. Метою прогнозування інфляції є створення наукових передумов для прийняття та реалізації управлінських рішень. З огляду на це, основними функціями прогнозування інфляції є науковий аналіз інфляційної динаміки; дослідження причинно-наслідкових зв'язків, які визначають динаміку цін; оцінка темпів інфляції; виявлення альтернатив розвитку інфляційного процесу. З метою дотримання зазначених функцій прогнозування інфляції має ґрунтуватись на певних принципах, таких як: принцип цілеспрямованості, системності, наукової обґрунтованості, адекватності та альтернативності. Дотримання цих принципів покликане забезпечити методологічну єдність різних методів та моделей інфляційного прогнозування.

Отже, інфляція для суспільства може створювати певну небезпеку. Тому вона має бути важливим об'єктом державного регулювання. В його основі лежить антиінфляційна політика, головними складниками якої є виважена грошово-кредитна політика, впорядкування державних фінансів, раціоналізація структури національної економіки та зовнішньоекономічної діяльності [5].

Література

1. Про додаткові заходи щодо діяльності банків: Постанова Правління Національного банку України №319 від 11.10.2008 // zakon1.rada.gov.ua.
2. Филиппова І.Г. «ПОРОЧНЕ КОЛО» ІНФЛЯЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ, УДК 338.242.4: 331.522
3. Богдан Данилишин: Захист національних соціально-економічних інтересів залишається пріоритетом Уряду
http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=136244769
4. Антиінфляційна політика: шок чи терапія? Петро Порошенко «Дзеркало тижня» №15, 19 квітня 2008
5. Фінансовий ринок / В.В. Васильєва, О.Р. Васильченко. – Донецьк-Макіївка : Вид-во "НОРД-ПРЕС", 2007. – 403 с.

Рябов С. А., Школярєнко О. А.

КОРРУПЦИЯ КАК ТОРМОЗ ЭКОНОМИЧЕСКОГО РАЗВИТИЯ

Борьба с коррупцией в нашей стране похожа на битву с многоликим драконом: отрубишь одну голову – вырастут три других. Коррупция тормозит экономическое развитие Украины, значительно ухудшает деловой климат и создает барьеры для привлечения инвестиций.

Актуальность темы коррупции существует постольку, поскольку чиновник может распоряжаться не принадлежащими ему ресурсами путем принятия или непринятия тех или иных решений. К числу таких ресурсов относятся бюджетные средства, госсобственность, госзаказы или